

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. S. Cæcilia, per vitæ huius miserias Tiburtium docet vita[m]
co[n]temnere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Eruditione ergo sua adiutus est, & ad fluxa ista contemnenda, & ad aterna bona ardentius appetenda. Quod & illi euenit, de quo S. Gregorius hæc narrat: *Quidam mecum in monasterio frater Antonius nomine vivebat, qui multis quotidianis lachrymis ad gaudia patriæ celestis anhelabat. Cumq; studiosissime, & magno feruore desiderio sacra eloquia meditaretur: non in eis verba scientia, sed fletum compunctionis inquirebat: quatenus per hæc exaltata mens eius inardesceret & ima deserens, ad regionem celestis patriæ, per contemplationem volaret.* Quò etiam, bis de instante morte, & semel de peccatis dimissis monitus, tanta securitate, quanta læticia mentis è mortalibus emigravit. Enimvero S. Andreas Episcopus Fesulanus Ordinis Carmelitarum, anno ætatis suæ septuagesimo primo, in ipsa nocte Natiuitatis Domini, dum rem sacram in Ecclesia faceret, Dei Matrem habuit aspectabilem, quæ ei obitus sui diem nuntiaret, quem proximo mense, videlicet, octauo idus Ianuarij, quo die Epiphania Domini celebratur, fore dixit. Qua reuelatione ille tanto gaudio repletus est, vt qui prius ob victus tenuitatem macilentus, & squallore perfusus erat, Seraphico pænè colore perfusus sit. Nemo igitur vitæ istius calamitates, quas meruit, existimet sine grauib; etiam alijs causis atque vtilitatibus humano generi incidisse. Illatæ sunt mundo, vt nos punirent; ita puniunt, vt prosint, nosq; vel tergiuersantes promoueant ad nostram felicitatem.

S. Greg. lib. 4.
Dial. cap. 47.

Sur. in vita
eius. 6. Ian.

Quo modo S. Cæcilia Tiburtium Valeriani sui fratrem promouit, carnifices, eorumq; tormenta metuentem, quem his verbis est allocuta: *Si hæc vita esset sola, & nõ esset alia, jure, quæ hic sunt, timeremus perdere. Cum autem sit alia vita, quæ est hæc multò melior, uerber, & sublimior, & numquam potest finire, cur timemus hanc perdere, quando per huius amissionem ad illam accedimus?* Ad quæ cum Tiburtius respondisset, se numquam audiuisset, aliam esse vitam, subiiecit Cæcilia: *Nunc hoc certò scias, ô charissime, quòd quàm diu in hoc mundo viuimus, vitam laboriosam & dolore plenam agimus, in angustijs, & afflictionibus: quandoquidem inflammant humores, minuunt labores, valde exsiccant febres, rheuma assidue inducit aer, cibi infiant, molesta sunt ieiunia, ludi dissoluant, cura contrahunt, perdit negligentia, auitia abyciunt, expellit paupertas, elatos reddit iuuentus,*

X.

Sur. 22. No-
uember.

incuruat

incuruat senectus, deprimit imbecillitas, perturbat ira, & inter has omnia mors excindit cum minis, & sic imponit finem omnibus corporeis latitijs, ut ab eo, quod est esse, recedens, ne fuisse quidem putetur. Pro nihilo enim de cetero habetur, quidquid non est. Illa autem vita aeterna, hanc vitam caducam, miseramq., & breuem excipiens, cum aeternis afflictionibus & tormentis datur malis, & iniustis: latitia verò aeterna & exultatio præbatur iustis. Sic sanctissima Virgo & Martyr Cæcilia à fluxis bonis, immò malis, ad stabilia; à terrenis ad cælestia, à deficijs ad semper duratura bona traduxit. Nemo enim est, qui, si hæc inter se se conferat, vanitati non præferat veritatem. Atque hac de causa diuina Sapientia vitæ huius ærumnas nobis ante oculos ponit, ut nos melioris vitæ delicias miserijs discamus præponere.

CAPVT III.

Fames quid sit, & quantum malum?

I.

Nter misérias, quæ humanum genus affligunt, venit incensum etiam Fames, non rarus Belli, aut comes, aut sequela, & sæpe etiam extra belli tempora mortales infestans. Quæ non absurdè etiam quoddam genus morbi potest appellari: neque enim solùm morbos atque debilitatem creat, sed ipsa quoque sæuissimo cum cruciatu vitam tollit. Scertè Augustinus cibum mortalibus pro medicina, aut saltem instar medicinæ esse obseruauit. Sicut enim multi ægrorum vitam morbo amitterent, nisi Æsculapius aliquis eis medicinam faceret; ita profectò omnes, nisi comederent, fame interirent. Itaque cibus eis pro pharmaco est, pro medico coquus. Tametsi enim fames, appetitus calidi & sicci, est à natura homini data, quæ hominem allicit ad vires restaurandas, optimúmque cibi condimentum haud immeritò à Socrate vocatur; quippe

S. Augustin.
lib. 10.
Confess. c. 31.

Aristot. lib. 2.
de Anima.
Cic. lib. 5.
Tusc. qq.

Horat. lib. 2.
Carm. 2.

Plaut. in
Amph.
Thren. 4. 9.

Ieiunus stomachus rarè vulgaria temnit:
tamen ea sæpe molesta accidit, & sæpe cruciat, sæpe necat. Hinc illud apud Comicum legimus:

Fames, & mora bilem in nasum concitant.
Tantumque est malum, ut apud Ieremiam legamus: *Melius fuit occisis*